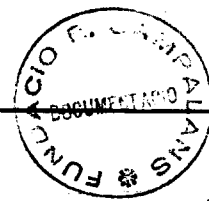

REDACCIÓ :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S - et - O).

ADMINISTRACIÓ :

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EN LA CRISI POLITICA ESPANYOLA,
CATALUNYA PRECISA LES SEVES POSICIONS

Important document de les Forces Democràtiques de Catalunya

Sota l'aparent silenci polític actual hi ha en realitat actualment a Madrid un bullir d'iniciatives — i moltes inquietuts. L'Opus Dei i els seus amics — Alonso Vega, Pablo Martín Alonso — semblen sentir el fracàs del seu « gran » intent d'instaurar la monarquia reaccionària.

Altres forces que reuneixen els falangistes més o menys « nacional-sindicalistes » (Solís), parlen d'una república presidencialista que Muñoz Grande sembla encoratjar.

L'ala dreta de la democràcia cristiana (Ruiz-Jiménez) fa conèixer al Consell de Falange — reunit per primera vegada des de fa anys i que vol « democratitzar-se » — unes xifres escandaloses que proven l'absolut refús del règim entre la joventut i el total descrèdit de la monarquia, desconeguda i ridiculitzada per les pallassades de D. Joan i de D. Joanet.

Franco és cada dia més vell, i pels « mentideros » madrilenys i a algunes ambaixades estrangeres, continua afirmant-se que està malalt, que s'adorm en ple Consell de Ministres, que en realitat ha traspasat el poder a Muñoz Grande i que aquest no sap què fer-ne. (Entretant Doña Carmen i els Villaverde continuen engrandint la bossa i exportant divises).

Una autèntica realitat : tot aquest món que s'agita i s'inquieta es pregunta cada vespre : què passarà demà ?

Els preus pugen; el descontent dels assalariats augmenta; els universitaris protesten; les inundacions proven la deixadesa dels governants (25 anys de govern sense oposició); les relacions amb el protector americà entren en crisi; l'entrada a Europa és impossible amb la dictadura; les vagues de l'any passat provaren l'augment irresistible de la consciència obrera, que es refusa a l'explotació del « plan de desarrollo ». Què passaria aquest any si el poble alcés de nou la seva protesta pacífica, però ferma i decidida ?

Es en aquesta situació que uns polítics espanyols s'han adreçat a les Forces Democràtiques de Catalunya demanant llur col·laboració per a constituir un organisme d'unitat peninsular capaç de presentar una alternativa democràtica a l'actual situació desastrosa.

Les Forces Catalanes, unides en un sol bloc, han contestat precisant clarament el pensament del nostre poble, indicant les condicions autèntiques d'una veritable sortida democràtica en la qual Catalunya — rebent les seves llibertats i segura de l'esdevenidor — estaria decidida a col·laborar amb la resta de la Península.

El Document de les Forces Catalanes ens sembla particularment important : sigui quina sigui l'evolució de l'actual moment polític, l'unitat catalana, recolzada en l'acció sindical obrera i animada pel combat de la joventut és la gran penyora del triomf. Avui més que mai : Catalunya té l'iniciativa !

Salari mínim o salari infim ?

El nivell del salari mínim és l'expressió del que una determinada societat considera com un dret inalienable dels seus ciutadans. Que poc humans ens considera el franquisme si pretén que amb 60 ptes. ja arribem a un nivell de decència i dignitat suficient ! Ignorem quins càlculs han estat fets, però és evident que s'ha menyspreuat olímpicament la realitat econòmica. Sobren demostracions. Només un cínic o un imbècil pot creure que amb seixanta pessetes hom ja surt de la indigència. Si un 15 % dels manobres espanyols encara en surten beneficiats, això no vol dir que el nou mínim sigui un mínim vital protector, sinó que la misèria és molta. El fet de que tants i tants treballadors que estigui guanyant el salari mínim significa que la determinació del mínim s'hagi basat en un estudi del cost de la vida, ni que hagi estat presidida per criteris de justícia.

Recollim els següents paràgrafs del « Correo Catalán »: « Despeses generals imprescindibles mensuals: lloguer, 500 ptes.; porteria, 60 ptes.; combustible, 100 ptes.; llum, 5 ptes.; aigua, 30 ptes.; transport, 150 ptes.; col·legi, 200 ptes.; sereno i vigilant, 20 ptes.; vestit i calçat, 500 ptes. Les despeses generals pugen per tant 1.635 ptes. al mes. » Es a dir que un treballador que estigui guanyant el salari mínim queda amb 135 ptes. per a menjar durant trenta dies. Les dades són doncs prou eloqüents. No és un problema de benestar sinó de supervivència. El fet és que a Espanya hi ha avui ciutadans de segona categoria, sense dret a les més elementals satisfaccions, i al mínim de benestar que tot ésser humà ha d'obtenir pel sol fet d'haver nascut i de ser membre d'una comunitat civilitzada.

No parlem pas de luxes, malgrat que estimem que les necessitats són creixents i que el que ahir era luxe, avui és una necessitat a la qual pretenem els obrers amb els mateixos drets.

Oblidem la nostra indignació per un moment i imaginem que 60 pessetes en lloc d'ésser una xifra ridícula i ofensiva estigués més a prop de la realitat. De què serveix un salari mínim que no té en compte les variacions del cost de la

(Passa a la pàg. 2)

Salari mínim o salari infim?

(Vé de la pàg. 1)

vida? Es prou sabut que els menys afortunats dels assalariats gasten tots llurs ingressos i que l'ur capacitat d'estalvi és nul·la. Però sobretot han de gastar en alimentació per a poder sobreviure. Hom sacrifica l'educació dels fills, la decència de la llar, la dignitat del vestir, l'esbarjo i el tabac, però no pot prescindir de l'alimentació encara que sigui inadeguada. La meitat del salari dels treballadors es gasta en menjar. Doncs bé, són precisament els preus dels productes alimenticis els que puguen de la manera més vertiginosa!

De setembre de 1961 a finals del 1962 l'índex del cost de la vida ha augmentat de 7 %, el de l'alimentació de 10 %, el de la carn de 14 % i el de les verdures de 46,8 % ! *Devant d'aquesta veritable malaltia monetària un salari mínim sense escala mòbil no té absolutament cap valor.*

Si el règim tingué només una mica

d'inquietut social i no fos l'instrument despòtic d'un capitalisme desenfrenat que Europa només conegué en el brutal període de la revolució industrial, es cuidaria d'evitar la puja dels preus dels queviures. Només volem els nostres drets d'éssers humans, no pas que ens facin riure amb salaris mínims i discursos.

Que no ens protegeixin amb salaris mínims. El que volem és el nostre sindicat obrer, autèntic i representatiu, un sindicat que defensarà els nostres drets, que serà el vehicle de les nostres reivindicacions, perquè nosaltres escollirem els que ens han de representar. En poques paraules, un sindicat que, al costat dels nostres germans de les altres corrents, serà el continuador de les heroiques lluites del passat: La Unió General de Treballadors de Catalunya, amb l'Aliança Sindical, lluita i lluitarà per defensar el nostre dret al benestar.

ELS TREBALLADORS ES DEFENSEN

VAGA A L'HISPANO-SUISSA

Arreu de Catalunya la combativitat obrera es manifesta en accions isolades i sovint difícils, en les quals els treballadors intenten defensar-se contra l'egoisme desenfrenat de les empreses. Sense llibertat sindical, sense els autèntics sindicats de classe que defensin els drets dels treballadors aquestes accions són veritables lliçons de coratge i de solidaritat: la Siemens, l'Hispano-Olivetti, les Mines de Berga, el Ram de l'Aigua a Sabadell, a Tarrassa — aquests darrers dies la SEAT i sobretot l'Hispano-Suïssa han vist actuar amb decisió els assalariats defensant uns drets que tot arreu són reconeguts però que a Espanya són encara refusats: els drets del treball.

La causa del conflicte a l'Hispano-Suïssa fou la rebaixa del plus familiar, que l'empresa sense dir res anava realitzant. Els « enllaços sindicals » en nom dels obrers, protestaren i l'empresa no en feu cap cas; els treballadors aleshores protestaren tots i demanaren ésser atesos i informats: per què el plus familiar no atenyia les quantitats senyalades en la convenció col·lectiva?

L'empresa no va ni escoltar les reclamacions obreres; les « autoritats sindicals », com fan sempre, es posaren al costat de l'empresa: « esto se va a arreglar », « no os preocupéis ». — Però com que no s'arranjava res els treballadors van fer vaga. El governador va enviar la policia, i també un inspector « laboral » que amb amenaces va excitar encara més els ànims. Els treballadors, en una reacció de dignitat van recomençar la vaga.

Actitud de l'empresa: despedir 141 treballadors (9 casos s'han salvat; els que estaven malalts i els enllaços « sindicals » que no van prendre part a la vaga). Alguns d'aquests obrers tenen més de 55 anys i risquen de perdre la jubilació; tots poden perdre els drets d'antiguetat.

Més: les altres empreses metal·lúrgiques, àdhuc les que demanen personal neguen feina als treballadors de « l'Hispano », com ho feren amb els de la « Siemens ».

Però l'acció obrera ha suscitat una autèntica reacció de solidaritat proletària. El descontent s'extén en altres empreses. La lluita pels salaris, per les condicions dignes de treball, per la llibertat sindical s'afirma arreu de Catalunya. Cal menar-la disciplinadament, decidits a defensar-se i a reclamar el benestar que mereixen. L'Aliança Sindical està al costat dels treballadors de l'Hispano; l'Aliança Sindical de Catalunya es solidaritza plenament amb el combat dels treballadors:

LLIBERTAT SINDICAL. ESCALA MOVIL DE SALARIS. SALARI MINIM DE 150 PESSETES: HEU'S ACI LES REIVINDICACIONS DE L'ALLIANÇA SINDICAL DE CATALUNYA.

EL PERSONATGE DEL MES:

IGNASI AGUSTI

Inicia la nostra galeria de retrats, amb tots els mereixements, un vell conegut nostre: IGNASI AGUSTI. Per si hi ha algú que no el coneix cosa que, tant a ell com a nosaltres, ens sorprendria molt, seran suficients unes quantes pinzellades biogràfiques. No cal arrancar de massa lluny, ni posar-nos amb el seu pare, la seva mare i llur distingida família. Ens situarem a l'any 1935, quan el senyor Agusti feia de catalanista a la direcció de l'Instant, a l'any 1937, de jalgangista a la direcció de «DESTINO-POLITICA DE UNIDAD», a l'any 1945, de burgès liberaloide a «DESTINO», (sense unitat). Després, una llarga etapa de capitalista a la llibreria «ARGOS». Semblava que l'home s'havia submergit ja en l'anonimat del qual més valia que no hagués sortit, quan al seu amic Fraga Iribarne se li ocorre fer-lo President de l'Ateneu i Director de «EL ESPANOL».

Tot això no era, però, suficient per a mereixer el títol de «Personatge del mes». Tenim en cartera altres renegats que han seguit la mateixa línia del Sr. Agusti. Aquest, però, ha perdut una magnífica oportunitat per a callar, i s'ha despenjat, a les pàgines de «EL ESPANOL» amb un biliós article contra la llengua i la cultura catalana que hauria fet les delícies dels Milan Astray, Royos Villanova i restants nòmies de la catalonofòbia.

Felicitem «EL ESPANOL» i ATE-NEU BARCELONES, per haver tingut la sort d'arribar a ésser atorgats per un personatge tan brillant, digne continuador dels Juan Aparicio i Gual Villalbi. En un moment en que la contradicció essencial del Règim ha sortit a la superfície sense púdiques vestidures, no ens sorprèn gens que s'hagi retirat de la circulació als homes que — encara que equivocats — podien tenir com a únic valor el de l'autenticitat, i els hagi reemplaçat la jauna dels mediocres i ressentits, dels quals Agusti és el perfecte especimen.

EL M. S. DE C. REMERCIA AL LABOUR PARTI

Alertat per un telegrama i per una lletra del M.S.C. el Labour Party va decidir enviar una delegació que va assistir a l'indignant procés que ha tingut lloc recentment a Madrid contra els detinguts catalans de les darreres vagues. Els representants britànics pogueren així confirmar la veritat del famós informe de la Comissió Internacional de Juristes. El Moviment Socialista de Catalunya ha expressat al company D. Ennals, Secretari Internacional del L. B. l'amistat dels socialistes catalans per la constant solidaritat dels treballistes anglesos.

FRANCO I ELS AMERICANS

LA GUERRA EN CASA

Les relacions franquisto-americanes passen per diverses fases definides pel que es en diu «gitaneries» i que ens perdonin els gitans.

Després del primer xantatge demanat l'oro i el moro — entrada a la N.A.T.O., armes atòmiques, milions de dòlars — la reacció de desmenjament dels americans (que, en realitat, després de les negociacions Kruschev-Kennedy consecutives a la crisi cubana s'interessaven molt menys a les bases aèries) ha provocat una onada de pànic al Ministeri d'Afers Estrangers.

I es així com el franquisme es llença a cultivar les virtuts del neutralisme. «ABC» en un article inspirat per Carrero Blanco i reproduït per tota la premsa evocà el pacte de neutralitat mediterrània i demana què venen a fer els submarins en el «mare nostrum». «Es que els dos grans gosarrien barallar-se a casa nostre sense el nostre permis? — diu el diari monàrquico-franquista.

Com acabarà tot aquest regateig? Nosaltres no tenim cap simpatia per les bases americanes — ni per les russes; ni ara ni l'any 1953. Però ens fa fàstic aquesta «habilitat» que consisteix en aliar-se amb Hitler i traïr-lo, en al·lar-se amb els americans i traïr-los. I que no se'ns digui que és per salvar els interessos «nacionals». Es que la «nació» ha estat mai consultada? Es que no hem perdut el pla Marshall i la possible integració a Europa amb tanta «habilitat»? Es que dels 1.500 milions de dòlars rebuts a canvi de les bases no han beneficiat sobretot els privilegiats i ben poc els assalariats?

La nostra posició resta el que fou: ni Franco ni els seus ministres no tenen cap dret a pactar cap mena d'acord internacional, i menys de la mena d'aquests, que posen en perill la vida dels ciutadans sense que els ciutadans — en règim de llibertat — expressin la seva opinió.

I els americans que tracten amb Franco, són tan culpables o més que aquest.

A ESPANYA NO HI HA PRESOS POLITICS

Six consells de guerra en tres setmanes!

Durant aquestes darreres setmanes els consells de guerra de Franco han funcionat a plé rendiment: més de 60 detinguts de les darreres vagues han estat «jutjats» a Madrid: obrers, estudiants, empleats, advocats... Els «jutges»? Militars. El delictes? Demanar augment de salaris, llibertats. L'acusació? «Maniobras comunistas».

Però la gran majoria dels acusats no eren comunistes. Companys de l'A.D.P., del F.L.P., nacionalistes bases de l'E.T.A., sindicalistes catòlics o ugetistes... No hi fa res: pel règim tots «comunistas».

Els acusats han afirmat coratjosament llurs idees. El franquisme els ha condemnat a diverses penes de presó. Si volem, ningú no les complirà. Molt abans Franco i els seus hauran estat escombrats si el poble es decideix! Més que mai: **LLIBERTAT PELS PRESOS!**

«DIALEG», UN NOU PERIÒDIC CATALA

La democràcia-cristiana i la lluita contra la tirania

Hem rebut un nou bimestral, de tendència democrata-cristiana, que ve a omplir un buit entre la premsa catalana. Amb dificultats, i a desgrat de l'obligació de sortir a l'exili, els diaris catalans s'esforcen de recollir i expressar el viure actual de la nostra terra. I és bo que les grans tendències del que farà demà la Catalunya alliberada puguin ja ara bescanviar idees, arguments, puguin — per dir-ho amb un mot que és ben nostre — enraonar — donar raons.

Es per això que ens permetrem una remarca al nou col·lega benvingut. Es potser lícit donat el seu punt de vista, parlar de «vint-i-sis anys de tirania» i assimilar els anys 1936-1939 als que els següen. Però no és veritat, sigui quin sigui el criteri que es tingui sobre la nostra guerra, dir que «la tirania que ens ofega impeding el diàleg, començà el juliol del 1936.»

Es cert que, a acusa dels generals que sublevaren les guarnicions a tot arreu on pogueren, amb la complicitat de les forces reaccionàries del país, «el diàleg a base d'arguments fou substituït en la vida política dels nostres països per la dialèctica dels punys i de les pistoles». Es cert també que la guerra que imposaren els feixistes — i que gairebé tots els bisbes beneïren — ai las! — provocà la ruptura violenta d'unes estructures socials terriblement injustes i l'organització difícil d'un combat en el qual, com en tots els combats, abundaren les violències, els crims.

Però Catalunya — ferida, malalta, explosiva — era Catalunya en aquella lluita que li fou imposada! I no hi ha cap dubte que sense el feixisme que finalment va guanyar i s'ha anat destenyint al llarg dels anys, el nostre poble hagués trobat ràpidament, el mateix, les virtuts del diàleg un moment abandonades per defensar-

se les armes a la mà contra uns agressors sense pietat.

Molts d'anys, moltes errors, moltes violències poden atribuir-se als tres anys de la guerra. El franquisme, durant vint-i-cinc anys (després d'assassinar els combatents que pogué atrapar), s'ha dedicat a llençar paletades de llot contra aquelles mesades: el franquisme que va provocar la violència, els errors, els danys! Seria ara injust restablir un diàleg que a Catalunya no va trencar-se mai, per tènue que fos en determinats moments, acceptant bona part dels «arguments» feixistes. Nosaltres que volem dialogar, enraonar, hem de proclamar per començar els drets d'una veritat que per anys que passin no deixarem desmentir: les gestes populars, dels 36 al 39 a tot Espanya són bones i dolentes: formen un «bloc», com deia Clemenceau de la revolució francesa. Critiqueu tant com vulgueu el que us sembli criticable de l'acció del poble, però no deformeu la causa de la seva lluita: la defensa contra els militars sublevats.

A Catalunya del Febrer al Juliol del 1936 no hi hagué excés de violències ni d'atemptats; unes i altres començaren quan els soldats sortiren de les casernes per violar la llei. Aquesta és la realitat.

Es la realitat del passat — ja ho sabem — però els pobles han de conèixer el propi passat quan de debò volen enllocar l'esdevenidor: un futur de diàleg i de democràcia no podria dreçar-se damunt de falsedats. Avui més que mai, Catalunya ha de saber qui era per saber qui és — per saber què vol i com ho vol. Per la nostra part estem segurs que Catalunya retrobarà la seva llibertat el dia que retrobi les seves arrels, que vint-i-tres anys de tirania han intentat arrancar sense aconseguirho.

El Patronat de Cultura Catalana Popular edita les biografies de les figures catalanes mortes a l'exili

Amb la publicació de les biografies de Fabra, Rovira i Virgili i del Cardenal Vidal i Barraquer, el P.C.C.P. ha iniciat la seva tasca de publicacions, particularment benvinguda en els moments actuals. La defensa dels drets de la llengua catalana és inseparable de la defensa dels drets dels treballadors a una promoció cultural que l'actual règim al servei del capitalisme més retrògraf del món els nega. Llibertat, pa i escoles: heus aci el que han volgut i volen els treballadors de Catalunya, per ells i pels seus fills.

EUROPA I NOSALTRES

Per Josep PALLACH

L'empresa europea sofreix actualment una crisi greu. Al nostre entendre, aquesta crisi obeeix a un fet molt més important que la ruptura de les negociacions de Brusel·les. És precisament la reeixida econòmica del Mercat Comú el que ha plantejat en el fons la crisi política. Mentre Europa era una simple plataforma per la política internacional americana, sense que ningú somiés en discutir la prioritat de l'aparell econòmic dels Estats Units, no hi havia problema. Però quan, a l'interior del món atlàntic el pes de la reconstrucció econòmica dels països del M.C.E. s'ha fet sentir, el problema ha sorgit brutalment. Hi ha, per ara, dues direccions: la que els actuals dirigents francesos defensen, gairebé sols, i aferrissadament: dreçar aquesta força econòmica i fer-ne una força política i militar que tingui objectius determinats (per ara poc definits). L'altra direcció és la de la majoria dels dirigents del països europeus — social-cristians, «liberals», alguns social-demòcrates — que temen les aventures internacionals que aquesta política podria implicar i que, en realitat, es resignarien a deixar dissoldre la possible estructura europea — politico-econòmica — en el si de la «comunitat atlàntica», definida sobretot pel dinamisme neo-capitalista de Kennedy i pel conservadurisme tristoï de Mac-Millan.

Què en podem pensar de tot això, nosaltres socialistes catalans? Comencem per dir que continuem desconfiant d'aquesta idea d'«Europa-panacea-de-tots-els-mals», que és simplement una fórmula «escapista» per no encarar las realitats polítiques i socials que tenim al davant. Com a catalans, avui per avui — i probablement per un parell de generacions almenys — el primer problema polític que tenim plantejat és el de l'Estat espanyol — per separar-nos-en o bé, com creiem nosaltres, per transformar-lo. En l'actual etapa de la construcció europea l'acció dels Estats és fonamental. Podrem accelerar-ne l'evolució; però per arribar a l'Europa dels pobles cal passar per l'Europa dels Estats. Els catalans que, per primera vegada d'ençà del segle XVI tenim el vent de l'història a favor cometiem un greu error si prenguessim els nostres desigs per realitats. Els Estats que es crearen a l'inici de l'Edat moderna — França i Anglaterra — són encara sòlides construccions sociològiques. (No és per atzar que sorgeixen precisament a aquests dos països les fórmules — àdhuc oposades — contràries a tota integració: els altres Estats molt més recents, molt menys «construits» històricament parlant, presenten moltes menys reticències). L'Estat espanyol, bastit a les mateixes èpoques és, de naixença, un gran malalt que mancà plenament el seu període històric i ha anat fent la viu-viu a base d'expedients manlleuats als francesos. Però és un malalt que encara té sota el seu jou als catalans i a les altres nacionalitats pen-

insulars. Seria una equivocació pensar que podrem passar, sense solució de continuïtat, de l'etapa «espanyola» a l'etapa directament europea. Hi ha doncs avui com ahir, una política catalana que pot ésser nacional, destinada a intervenir a Espanya i a orientar-ne l'acció europea. Quina ha de ser la línia directriu? Afeblir tot el possible les estructures unitàries estatals; reforçar el màxim els processos d'integració europea — tant en el terreny econòmic com en el pla polític.

Aquesta fórmula que ens sembla adient als interessos catalans ens fa recusar igualment l'Europa dels Estats (bo i sabent que és la realitat avui per avui), i l'Europa «inorgànica» cada vegada més dissolta en el vast camp de l'atlantisme, que és el que realment preconitzen els conservadors anglesos i els grans interessos econòmics americans.

A conclusions similars arribem com a socialistes. Fins ara, i malgrat que destacats polítics socialistes han col·laborat en la construcció europea, el mèrit i els defectes d'aquesta obra recauen essencialment damunt de la democràcia cristiana i de les grans empreses capitalistes de la post-guerra. El moviment obrer viu a Europa en una societat que va integrant-se econòmicament, que tendeix a unificar les assegurances socials, promou una política comuna de salaris bo i procurant allunyar per mitjans diversos el fantasma de l'atur forçós i de les famoses crisis cícliques. Però el moviment obrer no ha intervengut ni intervén en la direcció d'aquesta construcció.

A Itàlia, socialistes i comunistes s'han mantingut fins ara al marge. A França, ocorre el mateix, per raons distints. A Alemanya, fins al gran viratge del Partit Socialista, el testament de Schumacher que guiava la línia del partit era contrari a tot el que pogués reforçar la divisió. (El viratge, ha pres així característiques massa oportunistes). I pel que fa als anglesos, tot-hom sap que el veritable «remei» que han trobat els treballistes per fugir els autèntics perills «neo-capitalistes» d'aquest extraordinari esdeveniment del nostre segle (probablement un dels més importants, amb la descolonització i la victòria comunista a Xina) fou d'allunyar-se'n. Com deia un company del P.S.I.: «Fins avui el gran absent de la construcció europea ha estat el moviment obrer». El moviment obrer, que és el que «fa» Europa amb el treball...

Tot això ha de canviar. I canvia. Canvia a Itàlia on l'actual política del P.S.I.

obliga els comunistes a plantejar-se la qüestió: ni un sol dels problemes socials italians no pot resoldre's sense tenir en compte la construcció europea, ni l'expansió del Nord, ni el desenvolupament o empobriment del migdia. Canvia a França, a Alemanya; canviarà a Anglaterra. Canvia arreu del món per què — com hem dit al començar — la crisi actual de l'acció europea demostra que el fenomen europeu és un gran fet de política internacional. Kennedy cerca intervenir hi i movilitza els seus amics per destenyir-lo. Kroutchev, ja fa temps que hi intervén — també en contra — a través dels dirigents més retrògrads dels partits comunistes.

Però els fets són tossuts. El Mercat Comú és ja un fet irreversible i obliga a's treballadors a plantejar-se els grans problemes que fins ara no volien veure. I com que l'acció europea no ha d'anar enrera en el pla social (nacionalitzacions, dirigisme econòmic, planificació, control bancari) ha d'anar doncs endavant. La simple necessitat de defensar-se contra la penetració del capitalisme americà planteja una sèrie de problemes polítics que no tenen solució sense una base social i econòmica. El dilema és el següent: o no hi haurà Europa, perquè en realitat l'hauran dissolta els interessos «atlàntics» abans de néixer — o, si hi és, haurà de reposar sobre l'acció obrera. El que ha passat a Brussel·les prova que, apart els dirigents francesos, amb preocupacions d'hegemonia nacionalista, bona part del personal actual del moviment europeu és incapaç de resistir la pressió americana.

Per fer front a aquesta gran tasca el moviment obrer necessita armar-se ideològicament i pràcticament: posar al dia el seu pensament; veure com i per què el capitalisme ha estat capaç d'acomplir el miracle de sobreviure's; ha d'interessar les masses a una acció de socialització que depassi la simple reivindicació econòmica; replantejar els grans ideals humanistes del socialisme que les tècniques modernes — l'ensenyament, la formació personal — permetrien aconseguir. En serà capaç? L'obra val d'intentar-ho: la socialització de l'economia europea pot i deu transformar el sentit mateix de la «societat industrial», que no és única-ment la societat del «cotxe i de la televisió», sino que ha de ser la comunitat que realitzi els ideals de personalitat, de llibertat i de fraternitat dels nostres pensadors del segle XIX. Els milions d'hommes dels països sots-desenvolupats esperen — exigeixen — que els europeus sàpiguen fer front a aquesta tasca.

Com a socialistes arribem a la mateixa conclusió que com a catalans: hem d'intervenir en el procés d'integració europea, tant en el terreny social i econòmic com en el pla polític; aquest és el camí de l'Europa dels pobles, i de la veritable Internacional.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant: A. IBORRA